

Lorraine Heath

Rangon aluli menyasszony

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaroló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jan Nowasky, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2019
Eredeti címe: *When a Duke Loves a Woman*
HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
▪ *Magyarra fordította:* Harcsa Henrietta
Nyomtatásban megjelent: 2019
Átdolgozott kiadás

e-ISBN 978-963-448-841-5

▪ *Borító fotó:* Image 1st LLC és Victor Gadino
▪ *A szerző fotója:* Kayla Marie Photography

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019
▪ *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
▪ *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
▪ *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
▪ *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária
▪ *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

▪

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*Mary D.-nek és Emily G.-nek,
amiért segítetek megőrizni a józan eszemet
életem legőrültebb időszakában is*

Az örök barátságra

LORRAINE HEATH

*Rangon aluli
menyasszony*

VINTON

Előhang

London
1841 tele

Ettie Trewlove régen hozzászokott már a kisbabák sírásának visszhangjához, hiszen neki magának is volt négy gyermeke. De a szívfacsaró hangok ezúttal a vékony deszkaajtón túlról jöttek. Miközben a kopogást várta, végignézett drága kisfiain, akik az igazak álmát aludták apró ágyukban, szorosán egymáshoz simulva, és azon töprengett, hogyan boldogulna, ha befogadna még egy gyereket. A sovány fizetség, ami a markát ütné, nem fedezné túl sokáig az új jövevény ruházását és etetését. Sohasem fedezte.

– Nem lehet – suttogta. – Nem lehet.

Erősnek kell maradnia, muszáj elutasítania az újabb éhes száját. Még akkor is, ha meghasad bele a szíve. És akkor is, ha ezzel valószínűleg sokkal rosszabb sorsra ítéli.

De a kopogás elmaradt, a sírás viszont továbbra is ott csengett a fülében. Ettie lassan, nagyon lassan közelebb lépdelt az ajtóhoz – a sarkoknál beáradt a jeges, sűrítő szél –, eltolta a reteszt, kinyitotta, és kikémlelt. Hatalmas, kövér hópelyhek szállingóztak az égből. Makulátlan fehér takaró vont be mindent – persze úgymint hamar fekete lesz –, beleértve a mózeskosarat a küszöb előtt, s a benne fekvő kivörösödött arcú csecsemőt, aki hasztalan rázta öklét, tiltakozva a hideg, az élet keménysége és igazságtalansága miatt.

Ettie kilépett, és végignézett a nyomorúságos kis utcán. Még egy utcai lámpa sem segítette a keresésben, csak az ablakok némelyikéből itt-ott kiszüremplő halvány fénysugár. Egyetlen lelket sem látott, semmilyen futva távolodó alakot. Bárki is hagyta ott a kisdedet az ajtaja előtt, menekülésszerűen távozhatott; persze a megalázottság miatt ritkán időzött bárki is hosszabban a társaságában.

– Még annyi tisztesség se volt benne, hogy itt hagyjon néhány pennyt – morgolódott Ettie, miközben lehajolt, felemelte a kosarat, és bevitte az oltalmazó menedékbe. Az asztalra tette, és tanulmányozni kezdte a továbbra is dühödten bömbölő apróságot.

A takaró túl vékony volt ahhoz, hogy kellő védelmet biztosítson neki. Amikor félrehajtotta, látta, hogy lány. Nem volt rajta sem ruha, sem pelenka. Első ránézésre mindössze néhány órányi lehetett. A nyomornegyedekben nem volt kegyes az élet a kislányokhoz, sem biztonságos a számukra.

Ettie Trewlove úgy dédelgette karjában, mint egy finom porcelánt. Óvatosan letelepedett vele a tűzhely előtti hintaszékbe. Már csak néhány széndarab parázslott, nem adott annyi hőt, hogy befűtse az egész helyiséget. Amikor kicsivel több, mint három éve megözvegyült, Ettie-nek szüksége volt valamire, amiből eltarthatja magát. Egyik ismerőse azzal hancegett, hogy jövedelmező vállalkozás jómódú emberek fattyairól gondoskodni. Az árvaházak nem fogadták be azokat, akik bűnben fogantak és szegényben születtek. Ahogy a dologházak sem. Mihez is kezdtek volna velük, mikor pusztá jelenlétük is szegényfoltot ejtett volna rajtuk?

Ettie azonban már képtelen volt elveszejteni az ártatlanokat, mint sokan a környezetében. Ezért aztán négy kisfiú jövője múltott rajta. S most már ezé a kislányé is.

Talán anyagi javakban nem sokat nyújthat a gyermeknek, de ott a szeretete. Imádkozott, hogy az elég legyen.

1. fejezet

Whitechapel

1871. augusztus közepe

Egy átkozott óra miatt fog meghalni.

Antony Coventry, Thornley kilencedik hercege igyekezett némi halvány vigaszt meríteni abból, hogy ostobaságának híre vele együtt száll a sírba.

Habár ebben a pillanatban nehéz volt bármiből is vigaszt merítenie. A banditák elég gorombán bántak vele. Ketten éppen a csizmáját cibálták le róla, egy másik a felöltőjét, miközben a negyedik azon fáradozott, hogy lecsatolja az óraláncot a mellényéről. Furcsa volt, hogy a tolvaj most ennyire gondosan jár el, hiszen néhány pillanattal előbb súlyos csapást mért Thorne fejére, amitől ő egy időre valamiféle önkívületi állapotba került.

Talán ennek eredményeképpen döntött úgy, hogy nem mond le küzdelem nélkül az órájáról.

Az erszényt és a pecsétgyűrűjét különösebb ellenkezés nélkül átadta. Nem volt bolond. Négy az egy ellen – nem álltak túl jók az esélyei. A pénz és a gyűrű pótolható. Azért kapta az ütést a halántékára, mert a bandavezér szerint nem vált meg elég gyorsan tőlük.

– Az órát gyorsabban szeretnénk megkapni – jelentette ki a zsvány egy csúfondáros vigyor kíséretében.

Az óra. Négy nemzedék óta szállt apáról fiúra. A fedelébe gravírozott címer megkopott attól, hogy egyik herceg a másik után dörzsölgette és babrálgatta a hüvelyujjával, valahányszor nehéz döntést kellett meghoznia. Thorne még csak tizenöt éves volt, mikor apja a halálos ágyán, ritka tiszta pillanatainak egyikében a tenyerébe rakta, és ráhajtogatta az ujjait.

– Az örökséged. Jól vigyázz rá! Hadd lehessen büszke rád!

Ezért aztán a gomolygó ködben az alábbi bejelentéssel fordult a sötét sikátorban őt körülvevő banditák felé:

– Attól tartok, uraim, már mindent átadtam önöknek, amit akartam. Az óra velem marad.

Lehet, hogy másképp nyilatkozott volna, ha előbb észreveszi a késeket... De nem, átkozottul biztos, hogy nem tette volna. Megsebesítették a combját, az oldalát, a vállát és a karját. A kemény öklöktől és csizmás lábaktól származó ütések és rúgások, amik azután következtek, hogy térdre rogyott, teljesen leterítették. Tehetetlenül hevert a mocsokban. Érezte, hogy meleg vér itatja át maradék ruháját, de gyorsan ki is hűl a testén. Kezdte egyre jobban elborítani a sötétség, végül már csak a kincsként őrizgetett órára fonódó piszkos mancsot látta.

– Megvan! – kiáltotta a gazember.

Nem! – harsant fel a sikoly Thorne fájdalomtól lüktető agyában. Hangosan is felüvölthetett, mert a tolvaj szeme elkerekedett a meglepetéstől. A következő pillanatban Thorne maradék erejét összeszedve ököllel állon vágta ellenfelét. Elégedetten hallotta a csont roppanását az éjszakában, de aztán újabb kés hasított belé, át a bőrön, húson és izmokon...

– Hé! Ti meg mi az ördögöt műveltek ott?

A férfiak mozdulatlaná dermedtek, amint a kiáltás felcsendült, és ott rezgett köröttük, visszaverődve az épületek faláról.

– Jézusom, ez Gil! Tűnjünk innen! – motyogta a bandavezér. Érződött, hogy az állat már nem tudja megfelelően mozgatni beszéd közben.

Thorne hallotta, hogy a tolvajok dübörgő léptei egyre halkulnak a távolban: mentették az irhájukat. Ezt egy másik hang követte, halk, de sietős lépteké. Halványan tudatosult benne valakinek a jelenléte. Az illető letérdelt mellé, ő pedig gyengéd kezek óvatos érintését érezte a testén.

– Ó, az ördögbe, csurom vér.

Egy angyal hangja. Thorne nem gondolta, hogy a lány szitkozódik: egyszerűen csak tényt állapított meg vérben ázó ruházatával kapcsolatban. Vajon hogy került ide? A Gil nevű fickó kísérője lenne? Netán Gil üldözőbe vette az útonállókat? Thorne azt kívánta, bárcsak alaposabban is megnézhetné magának, de egyre sűrűbb lett a sötétség.

– Az... órák...

A lány közelebb hajolt, Thorne orrát megcsapta az illata. Sör?

– Hogy mondta?

– Óra.

A gazember elejtette; Thorne hallotta a koppanását. Kétségbeesetten tapogatózott maga körül. Muszáj megtalálnia.

A lány ekkor megragadta és tenyere bölcsőjébe vette a kezét, hosszú ujjai az övéire fonódtak.

– Nincs semmiféle óra, kedvesem. Nincs itt semmi.

De, muszáj ott lennie. Egy nap majd tovább kell adnia a fiának.

Bár neki már nem lesz fia. Se feleség, se örökös, se vagyon.

Csak a halál. Ebben a rothadás bűzétől átítatott sikátorban, mely most hirtelen nagyon hideg lett; jegessé vált tőle a vér Thorne ereiben, beszivárgott a csontjaiba. Egyedül a lány érintése kínált némi melegséget. Thorne megszorította a kezét. Azt remélte, hogy az idegen testéből áradó hő erőt ad neki. Nem halhat meg: így nem, küzdelem nélkül.

Nem adhatja fel. Addig nem, amíg fel nem kutatta Laviniát.

Gillian Trewlove átkarolta a férfi vállát, és megpróbálta felemelni. Halkan átkozódni kezdett.

– Maga pokolian nehéz.

Ahogy ott feküdt elterülve, nem lehetett pontosan megállapítani, de Gillie úgy vélte, a férfi néhány hüvelykkel magasabb nála, ami azt jelentette, hogy jóval hat láb fölött lehet. Addig paskolgatta borostás állát, amíg bágyadtan mocrógva magához nem tért a mély ájulatból.

– Gyerünk, kedvesem! Talpra!

Thorne bólintott, és komoly küzdelem árán ülő helyzetbe tornászta magát valahogy, miközben a lány minden tőle telhető módon segített neki: ráncigálta innen, taszigálta onnan, és tudomást sem véve fájdalmas nyögéseiről. A levegőt betöltötte a vér fémes illata. Thorne ruhái nedvesek voltak, de nem a leszálló ködtől, amely könnyű lepelként burkolta be őket.

– Figyeljen rám! Nem bírom el egyedül. Tudom, hogy hívogatja a sötétség, és nagyon csábító szerető, de ellen kell állnia neki. Muszáj harcolnia! Segítsen!

Újabb bólintás. Egy mordulás. Nehézkes légvételek. Gillie szorosan a férfihoz simult, a karja alá búj, mankóként kínálta fel neki a vállát, miközben átkarolta, s kezével megmarkolta az oldalát. Ez újabb nyögést váltott ki Thorne-ból, amit valamelyest tompítottak összeszorított fogai, Gillie pedig érezte, hogy meleg folyadék ömlik végig az ujjain. Ez nem jó jel. Egyáltalán nem jó.

A férfi rátámaszkodott, majd a téglafalat kapaszkodóként használva elkezdte felhúzni magát. Addig erőlködött, Gillie pedig addig ráncigálta, míg végül talpra nem állt. Ő, igen: bőven magasabb hat lábnál.

– Rendben. A lakásom arra van. Nincs messze.

Gillie szokása szerint éjjélkor bezárta a fogadóját. Emberei hazaindultak, miután rendbe tették a helyet, ő pedig még bíbelődött egy darabig a könyveléssel. Hajnali fél egy körül végzett, és éppen kivitte a szemetet, amikor felfigyelt a csetepatéra. Kicsit sem örült, hogy bűncselekmény zajlik a fogadó mögött. Nem tűrte a svindlit az épületen belül, és esze ágában sem volt hagyni a falon kívül sem. Nem szenvedhette az aljas cselekedeteket, s még ennél is nehezebben viselte, ha valaki embertársai testi épségében tett kárt.

Lassú tempóban haladtak. A férfi kapkodva, nehezen szedte a levegőt, többször is megbotlott, megingott, de aztán kiegyenesedett. Gillie gyengéden duruzsolt neki, és dicsérő szavakkal bátorította, valahányszor sikerült megtennie egy lépést anélkül, hogy megtántorodott vagy elesett volna. Először azt fontolgatta, hogy beviszi a fogadóba, de balszerencsét hozna, ha ott hal meg. Jobb alternatívának tűnt a lakása, bár a lépcső komoly kihívást jelent majd.

Végre odaértek.

- Fogja meg a korlátot, és húzza fel magát. Emelje kicsit magasabbra a lábát.
- Rendben. – A válasz halk volt, ugyanakkor elszánt.
- Meg tudja csinálni!
- Meg hát. Ki kell egyenlítenem néhány számlát.

Egy férfi, akinek célja van, pokoli sok mindent képes túlélni. Ezt a fivérei tanították meg Gillie-nek.

- Spóroljon a levegővel és az energiával. Szüksége lesz rá a mászáshoz.

Hosszú és gyötrelmes volt az út, de meg kell hagyni, a férfi egyszer sem ingott meg, bár egy idő után rátört a reszketés, ami komoly aggodalommal töltötte el a lányt. Hűvös volt ugyan az éjszaka, de annyira azért nem, hogy az embernek vállkendőre legyen szüksége. Gillie kimelegedett az erőfeszítéstől. Az is igaz persze, hogy az ő ereiben jóval több vér keringett, miközben a férfié folyamatosan szivárgott, nyomot is hagyott, ahogy haladtak előre. Végül három fokkal a lépcső teteje alatt az idegen térdre rogyott, Gillie-t pedig nem sok választotta el attól, hogy megbotoljon és ráessen. Amint sikerült visszanyernie az egyensúlyát, letérdelt mellé.

- Már majdnem ott vagyunk.

A férfi erejét megfeszítve, négykézláb mászni kezdett. Megtett egy lépést, majd még egyet. Gillie talpra ugrott, előkereste a kulcsát, majd kinyitotta és szélesre tárta az ajtót.

- Ha bent van, nyugodtan összeeshet.

A férfi így is tett.

Gillie kirohant, le a lépcsőn, vissza a fogadóba.

- Robin!

A kis utcagyerek, aki egy apró ágyon aludt a tűzhely előtt – Gillie igyekezett rendes otthonba költöztetni, de ő hallani sem akart semmi ilyenről –, most felült, és megdörzsölte a szemét.

- Igen?

– Hozd ide dr. Gravest! – Néhány pénzdarabot nyomott a kezébe. – Menj bérkocsival, ha találsz. Nagyon siess! Mondd meg neki, hogy egy férfi haldoklik a padlómon.

- Megpróbáltad megölni az ipsét, Gillie?

– Embert – javította ki a lány automatikusan. Fontos, hogy megválogassuk a szavainkat. Folyton pallérozni próbálta a fiú beszédét, mert korán megtanulta, mennyire komoly hatással van ez arra, hogyan tekintenek valakire az emberek. – Ha én tettem volna, nem csak próbálkoztam volna, nem igaz? Akkor már halott lenne.

- Hát akkó' meg mi történt?

Újabb pongyolaság, de most nem volt idő nyelvészkedésre.

- Később elmondom. Most hozd el dr. Gravest. De szedd a lábad!

A fiú magára rángatta a cipőjét, aztán nekiiramodott. Gillie visszaroht a lakásba, és elkeseredetten állapította meg, hogy a férfi meg se moccant, mialatt ő távol volt. A szája elé tartotta a tenyerét, és érezte a bőrén erőtlén légvételeit. Megkönnyebbülés áradt szét benne. Közelebb hajolt a füléhez, és ráparancsolt:

- Meg ne merjen halni itt nekem!

A lány hangja valamiféle ködön át jutott el hozzá. Lány volt, mégis kissé rekedtes. Folyamatosan unszolta, horgonyként szolgált számára ehhez a világhoz, pedig Thorne fájdalomtól lüktető teste és sebzett lelke legszívesebben alámerült volna az előtte tátongó hatalmas feketeségbe, ahol béke uralkodott. A lány egy vastag gyapjútakarót terített rá, Thorne mégis megállíthatatlanul tovább reszketett, valósággal csattogtak a fogai, hiába szorította össze őket. Megmentője a legcsúnyább vágásra szorította a kezét. Ez pokolian fájdalmas volt, de Thorne agyának egy távoli része, amely még képes volt az értelmes gondolkodásra, tisztában volt vele, hogy muszáj megállítani a vérzést, ha azt akarja, hogy akár csak halvány reménye is legyen a túlélésre.

- Maradjon velem! – biztatta a lány. – Dr. Graves hamarosan itt lesz.

Graves? A királynő egyik orvosa? Honnan ismerhet egy ilyen előkelő férfit ő, aki Whitechapel

mocskában él?

– Hogy hívják? – kérdezte a lány.

Thorne-nak az összes gondolat kiröppent a fejéből, miközben megpróbált arra összpontosítani, hogy megválaszolja ezt az egyszerű kérdést.

– Thorne.

– Én Gillie vagyok.

Ő lenne az a Gil, aki elől a banditák menekültek? Thorne eddig azt hitte, hogy valami Gilbertről van szó. Hunyorgott, hogy alaposabban szemügyre vehesse a fölötte térdeplő személyt, de sohasem látott jól közelre. Már nyúlt volna a szemüvege után, amelyet mindig a felöltője zsebében hordott, amikor eszébe jutott, hogy a rablók azt is elvitték. Így aztán arra koncentrált, mit tud szabad szemmel megállapítani az illetőről, aki a segítségére sietett.

Rövid haj, épp a füle alatt ér véget. Sötét árnyalat. Ennél többet képtelen volt kivenni a gyér világításban. Blúz... Nem, nem is blúz: ing. Hasonló az övéhez. Egy kilt? Nem, nem kilt. Valami egyszerűbb. Szoknya? Az képtelenség. Miért futnának el a gonosztevők egy nő elől?

– Enyém a lenti fogadó.

Akkor csakis férfi lehet. Egy férfi, akinek olyan a hangja, mint egy angyalé. Thorne-t még ez sem érdekelte. A fickó visszatartotta attól, hogy maga mögött hagyja az élők birodalmát. Kizárólag ez számított.

Aztán az angyal elkezdte ismertetni a sörfőzés folyamatát. Igen, egyértelműen férfi. Egy nő a hímzésnél alkalmazott öltéstípusokról tartana kiselőadást. Thorne agyában teljes volt a zűrzavar. Még szép, hogy férfi. Egy nő puszta jelenléte nem lett volna elég ahhoz, hogy elűzzön négy támadót. Egy nő nem tudta volna felrángigálni az emeletre, és nem szórakoztatná most az ilyen-olyan alkoholos italok közti különbségek felsorolásával.

Thorne-nak fogalma sem volt, miért annyira csalódott emiatt. Csak annyit tudott, hogy a haját cirógató ujjak érintése olyan gyengéd, amihez foghatót még soha életében nem tapasztalt.

2. fejezet

Elveszítette. Valamikor a magyarázata közepén, amelyben a brandy és a konyak közti különbségeket taglalta, a férfi elsodródott tőle. A felfedezés úgy érte Gillie-t, mintha gyomorszájon vágták volna. Nem akarta elveszíteni az idegent. Szorosan körbetekerte a combját egy ruhadarabbal, vászoncsíkokat gyűrt a többi sebébe – nem törődve a férfi fájdalmas kiáltásaival –, és kezével szorította le a legsúlyosabb sérülést, a vállán ejtett mély vágást. Ujjai alatt a heveny vérzés szivárgássá enyhült. Úgy tűnt, a többi helyen teljesen meg is szűnt: már nem festette vörösebbre a hófehér vásznat. A férfi rendkívül sápadt volt. Mintha nem sok maradt volna a testében az élethez nélkülözhetetlen nedvekből, hogy színt vigyenek az arcába.

Valaki rohanó léptekkel dübörgött fel a deszkákból álló lépcsőn, az ajtó is beleremegett. Hála istennek! Határozott kopogás hallatszott.

– Siessen! – ordította Gillie. Gyűlölt minden másodpercnyi késlekedést. Azt kívánta, bár ne csukta volna be az ajtót, de szeretett volna minél több meleget benn tartani, remélve, hogy úgy talán nem fog úgy reszketni a lábainál heverő idegen.

William Graves már át is lépte a küszöböt, és letérdelt mellé, még mielőtt Gillie alaposabban szemügyre vehette volna zilált külsejét. Feltételezte, hogy Robin álmából verte fel, és csak sebtében magára kapott valamit. Szőke, vadul göndörödő fürtjeit is csak az ujjaival igazgathatta meg, az álla pedig borostás volt.

– A mindenség! Te jó szagú úristen! Átkozottul sok a vér! – állapította meg Robin, miközben követte az orvost a lakásba, és tágra nyílt szemmel meredt a padlón kiterülve heverő férfira. – Nem szitkozódok, Gillie. Esküszöm! Csak rengeteg a vér.

– Tudom, Robin. Ügyes voltál. Most pedig irány az ágy! Nem kell látnod ezt.

– Igen, de...

Gillie olyan tekintettel mérte végig, hogy a fiú két lépést hátrált.

– Ágyba! És ne beszélj senkinek erről az emberről!

– Miért?

– Mert én azt mondtam.

Robin rosszállóan meredt rá, egyértelmű volt, hogy nem találja kielégítőnek a magyarázatát, de végül sarkon fordult, és ímmel-ámmal elindult az ajtó felé. Isten bizony, a férfiak sokkal többet duzzognak, mint bármelyik nő, akivel valaha is találkozott, gondolta Gillie. Az élet tele van csalódásokkal. Az ember jobban teszi, ha tanul belőlük, mielőtt eldobja őket, mint valami szemetet, hogy továbbléphessen.

– Mi történt? – kérdezte Graves, újra magára vonva Gillie figyelmét, és félretolta a vérfoltos takarót.

A lány csodálkozott, milyen higgadtan cseng hangja.

– Rablók támadtak rá a sikátorban. Thorne-nak hívják, de nem tudom, hogy vezetéknev-e vagy keresztnév.

– Lehet, hogy nemesi cím.

– Mit keresne egy lord Whitechapelben, ráadásul ezen a lepusztult környéken?

– És egy jómódú hölgynek mi keresnivalója itt? – kérdezte Graves szórakozottan, miközben kezével gyorsan végigtapogatta a férfit. Feltérképezett minden sérülést, és alaposan szemügyre is vette, mielőtt továbblépett volna a következőhöz.

Gillie egyáltalán nem számított jómódúnak a kezdet kezdetén. A legidősebb bátyja segített neki elindulni, ő maga pedig még mindig keményen dolgozott, hogy legyen belőle valaki.

– Italt ad azoknak, akik erre vágynak, és munkát biztosít a rászorulóknak.

Graves halványkék szeme a lány felé villant.

– Csak rámutattam a nyilvánvalóra, Gillie. Ne higgye, hogy maga mindent tud. – Az apró

konyha felé intett a fejével. – Meg tudja tartani a lábát? Én megemelem a vállánál, és feltesszük az asztalra.

Komoly küzdelem volt, de a lánynak volt elég ereje ahhoz, hogy segítsen felemelni a padlóról a férfit, és kiteríteni a tölgyfa asztalon. Az idegen magas volt, lába térdtől leógott az asztalról. Még jelenlegi állapotában is látszott, hogy robusztus alkat. Válla széles, mint egy munkáseberé. Karcsú felsőteste elárulta, hogy nem az a fajta, aki nappalai vagy éjszakai nagy részét azzal tölti, hogy a falánkság bűnének hódoljon. Egyértelmű volt, hogy lételeme a testmozgás. Gillie erősen kételkedett benne, hogy egy ficsúrral lenne dolga. De a ruhái finom anyaga alapján, már ami megmaradt belőlük, valamint az alapján, hogy milyen tökéletesen rászabták őket, van mit a tejbe aprítania.

– Meleg vizet – mormolta Graves a gondolataiba merülve, mire Gillie azonnal abbahagyta az idegen tanulmányozását, amihez amúgy sem volt semmi joga. Nem vesztegethettek egyetlen pillanatot sem, ha meg akarták menteni, s az orvos érthető módon azt várta tőle, hogy teljesítse az utasításait, és segédkezzen neki ebben a vállalkozásban.

Rakott egy kis fát a tűzre, felszította a lángokat. Megtöltött egy fazekat vízzel, feltette melegedni, majd meredten bámulta, mert hirtelen rátört a kínos felismerés, hogy nem egy, hanem mindjárt két úriember tartózkodik a lakásában. Sosem hozott ide férfiakat, nem fogadott látogatókat, még a fivéreit sem. Ez a lakás olyan volt számára, mint valami menedék, egy hely, ahová elvonulhatott a kemény valóság elől, s ahol békére lelhetett, hogy utána könnyebb legyen kilépnie a nagyvilágba. Hajlamos volt a visszahúzódásra, mert a zajosan nyüzsgő embertömegek gyakran teljesen kiszívták belőle az energiát. A túlélés érdekében megedzette magát annyira, hogy ne kelljen folyton visszavonulót fújni, mégis szüksége volt erre a kis mennyországra, ahol visszanyerhette a lelki békéjét, hogy aztán ismét képes legyen szembenézni a világgal.

Ellenőrizte a víz hőmérsékletét, és úgy döntött, már elég meleg. Kiöntötte egy hatalmas porcelántálba, melyet általában dagasztásra használt. Amikor megfordult, nagyon közel járt hozzá, hogy elejtse. Graves ugyanis időközben eltávolította a férfi ruháját, minden egyes darabot, s most épp a combján lévő vágást vizsgálta – azt, amelyet ernyedten pihenő, mégis lenyűgözően vastag és hosszú pénisze közelében ejtettek rajta.

Gyerekkorában Gillie látta a bátyjai ágyékát, amikor hetente egyszer fürdőt vettek, de ők akkor még csak kisfiúk voltak. Ez az úriember viszont már korántsem volt az. Tetőtől talpig fantasztikus példánya volt nemének, szépen kirajzolódó izmokkal. A szőrzet a mellkasán sötét volt és göndör, a medencéje felé nyílszerűen elvékonyodott, és folytatódott testének azon a részén is, amelynek látványától Gillie nehezen vette a levegőt. Letette az asztalra a tálat a férfi fejénél, majd gyorsan a szekrényhez lépett, és kivett belőle egy lepedőt.

– Remek – szólalt meg Graves. – Szükségünk lesz vászoncsíkokra.

Gillie megpördült.

– Arra gondoltam, hogy letakarom az illendőség kedvéért.

Az orvos arcán megértés villant, kinyújtotta kezét a lány felé.

– Sajnálom, Gillie. Nem gondolkoztam.

Graves most eszmélt rá, hogy inkább Gillie szemérmessége szorul itt védelemre. Elvette tőle a lepedőt, és letakarta vele a betegét, csak sebesült combját és felsőteste nagyobbik részét hagyta szabadon. Az anyag második bőrként ölelte körbe az idegent testét, nem igazán tudta megakadályozni a lányt abban, hogy maga elé képzelje, mi is bújik meg a fehér vászon alatt. Attól tartott, úgy pironkodik, mint valami szégyenlős kis csitri, nem pedig mint egy tapasztalt fogadós.

– Túl fogja élni? – kérdezte.

– Remélem. A vállán és a combján sérült meg a legsúlyosabban, de egyik vágás sem ért létfontosságú szervet. Van egy mély seb a hátsóján, de az oldalát és a karját ért vágásokkal szerencséje volt, úgy tűnik, azok inkább csak karcolások. Egyik sem elég mély ahhoz, hogy komolyabb bajt okozzon. De így is rengeteg vért veszített. – Az orvos felemelte a fejét, és mélyen Gillie szemébe nézett. – Szerencséje, hogy időben rátalált.

– Mondja, hogy miben segíthetek.

– Alaposan ki kell tisztítanom a sebeket, ami rendkívül kellemetlen lenne a számára, utána pedig össze kell varrnom őket. Nem akarom, hogy felébredjen és védekezzen, szóval kloroformot fogok alkalmazni. Amint sikerül elaltatnom, szükségem lesz a maga közreműködésére, hogy úgy is maradjon, amíg be nem fejezem a munkát. Szerintem maga elég eszes ahhoz, hogy követni tudja az utasításaimat, már ha hajlandó.

Gillie kurtán biccentett.

– Bármit megteszek, ami szükséges.

– Nem fog itt elájulni nekem?

– Ne legyen ostoba!

Valójában forgott egy kicsit a gyomra, ha az orvost nézte munka közben, ezért inkább a beteg tanulmányozásának szentelte figyelmét. Folyamatosan ellenőrizte, nincs-e bármi jele, hogy kezd magához térni a kábulatból. Arcát és állát zúzódások borították, szemhéja fel volt duzzadva. Ezek szerint három ütés érte, nem említve a sötét foltokat a karja és a törzse különböző pontjain. Harcolt, még hozzá keményen.

Gillie nem értette, hogy az emberek miért nem adják át egyszerűen az értékeiket. Egyetlen tárgy sem lehet olyan becses, mint maga az élet. Viszont nagyon úgy tűnt, hogy ez a fickó, már csak a kinézetéből ítélve is, nem igazán tűri a megalkuvást.

Erős állat sötét borosta árnyékolta. Arca mostanában nem látott borotvát, ezért Gillie úgy vélte, nem nők után kajtatva kóborolt a környéken. A legtöbb férfi még akkor is rendbe szedi magát egy kicsit, ha fizet a szerelemért.

Mielőtt Graves munkához látott, Gillie egy második tálat is megtöltött meleg vízzel. Most megnedvesített benne egy kendőt, és gyengéden elkezdte letörölgetni az alvadt vért az idegen arcáról. Nem igazán tetszett neki, amit felfedezett. Ugyanis a vágások és zúzódások ellenére is ő volt a legszebb férfi, akit valaha látott. Furcsa érzéseket ébresztett benne, bizseregni és remegni kezdett tőle a teste, ami teljesen új élmény volt számára. A férfiak általában semmi reakciót nem váltottak ki belőle, legfőleg ebérségre ösztönözték. Már igen korán megtanulta, hogy nem bízhat az erősebb nem képviselőiben, így aztán folyton készen állt arra, hogy rendreutasítsa őket, és megértesse velük: nem számíthatnak tőle semmire, amit nem önszántából oszt meg velük. Egészen eddig a pillanatig még egyetlen férfi sem részesülhetett abban a kiváltságban, hogy Gillie az ajkával érintse az ajkát.

Anyja nagyon aggódott a biztonságáért a nyomornegyedben, s mivel szörnyen féltette, a fivérei levetett ruháiba öltöztette Gillie-t, rövidre nyírta a haját, s amint elkezdett nőni, lekötötte a mellét is. Már majdnem elérte a felnőttkort, amikor először vett fel szoknyát. Kényelmes volt, hogy nem vonzza senki tekintetét, és úgy érezte, jobb is így. Még a fogadóban is szívesebben maradt a pult mögött, csak ritkán ment ki a vendégek közé, kivéve, amikor valami kalamajka volt készülőben.

A jelenléte fenyegetően hatott az emberekre. Magassága miatt lehetetlen volt keresztülnézni rajta, a tekintete pedig megtorlást ígért. Nem feltétlenül az öklétől tartottak, habár elég keményen oda tudott csapni. Viszont volt négy bátyja, az övénél sokkal hatalmasabb mancsokkal, akik mindig készek voltak megvédeni, és ezzel mindenki tisztában volt.

A rablók is kétségkívül emiatt menekültek el, amikor rájuk ordított, ami azt jelenti, hogy környékbéliek lehetek. Gillie-t a rosszullét kerülgette, ha arra gondolt, hogy valaki, akinek talán italt szolgált fel, képes volt ilyen gaztettet elkövetni egy embertársa ellen. Egy ilyen gyönyörű férfi ellen, akit még akkor is öröm megérinteni, ha bőrüket vászonréteg választja el egymástól. Amikor az összes szennyeződést eltávolította a férfi arcáról, legszívesebben előrehajolt volna, hogy lecsókolja róla a vágásokat és zúzódásokat. Szerette volna meggyógyítani.

Soha nem volt különösebben anyáskodó alkat. Fiatalságának könyörtelen valósága kiülte belőle ezeket az ösztönöket. Amikor bátyjai verekezésbe keveredtek, szenttelen tárgyilagossággal látta el sérüléseiket. Mindig gondosan ügyelt rá, hogy megvédje a szívét. A törődés túl fájdalmas. Gillie tisztában volt a korlátaival, tudta, mit tartogat számára a jövő. A házasság, a gyerekek vagy a szerelem nem szerepelt a listáján.

A sebesült férfi láttán azt kívánta, bár csak körbeölelhetné, és megoszthatná vele a gyengéd

érzelmeiket, melyek az évek során gyülemlettek föl benne.

– Na, ezzel megvolnánk – jelentette ki Graves, megtörve a varázst, mely teljesen hatalmába kerítette Gillie-t, aki úgy bámult az idegenre, mintha az bármelyik pillanatban felébredhetne, és örömmel töltené el, hogy a karjában találja magát. – Ennek egyelőre elégnek kell lennie.

Gillie nagyon sajnálta, hogy nem tisztogathatja meg a férfi összes porcikáját. Már-már irigykedett a szerencsés valakire, aki majd megteszi. A tálba ejtette a kendőt, és a mosogatóhoz vitte, mert jól tudta, ahhoz, ami most következik, nem lehetnek útban.

– Ha lenne kedves segíteni, akkor át tudnánk vinni az ágyba – fordult felé Graves.

Gillie hevesen kalapáló szívvel megpördült. Az ágyba?

– Nem hagyhatja itt.

Graves becsukta orvosi táskáját, és kiegyenesedett.

– Nem hiszem, hogy van más választásunk.

– Újra feladjuk rá a ruháit...

– Attól tartok, hogy mindet levágtam és szétszaggattam.

– Hát ez elég nagy ostobaság volt magától.

– Lehet, de így volt a leggyorsabb. Amúgy is teljesen tönkre voltak már téve.

De így nincs mit felvennie! – kiáltott volna legszívesebben az ingerült Gillie, miközben egy félelemhez igen hasonló, furcsa érzés kerítette hatalmába, pedig még soha semmitől sem riadt meg eddigi élete során, egyetlen esetet kivéve. Az idegen nem maradhat. Az isten szerelmére, mégis mit kezdjen egy férfival az ágyában?

– Akkor majd becsavarjuk egy takaróba, aztán lecipeljük a kocsijához. – Gillie nagyon elégedett volt magával, amiért tárgyilagos hangja semmit sem árult el gyötrő kételyeiről, aggodalmáról és arról, milyen közel jár ahhoz, hogy pánikba essen.

– A zötykölődéstől felszakadnának a sebei – felelte Graves. – Nagyon sok vért vesztett, nem hiszem, hogy túlélné, ha még többet veszítene. Sokkal jobb, ha egyelőre itt marad magánál.

– Nem lesz olyan rázós, ha szép lassan haladnak.

– Gillie. – Graves élesen végigmérte, amitől a lány úgy érezte magát, mint valami oktondi gyermek, akire épp most szóltak rá, hogy maradjon nyugton a padban. – Ha képes megkockáztatni, hogy ez az ember meghaljon, azok után, hogy vettem a fáradságot, és befoltoztam a sebeit, minek bajlódott egyáltalán azzal, hogy értem küldessen?

– Nem gondoltam, hogy itt kell maradnia.

– Túl gyenge lesz ahhoz, hogy kihasználja a helyzetet.

Gillie hölgyhöz kicsit sem illő módon, hangosan felhorkant.

– Mintha én aggódnék emiatt! Van néhány öntöttvas serpenyőm, és kész vagyok használni is őket. Ráadásul igen jól célzok. Elég egy erősebb suhintás, és a fickónak befellegzett.

– Akkor miért tiltakozik ennyire?

Egy férfi a hálószobájában. Az ágyában. Gillie már közel járt a harminchoz, de ez még egyetlenegyszer sem fordult elő vele. Soha semmi jó nem származik abból, ha egy nő az ágyába enged egy férfit. Az anyjának sem azért szakadt a nyakába hat fattyú, mert a férfiak olyan nagy szentek.

– Vezetnem kell az üzletemet – jelentette ki védekezően.

– Még hátravan néhány óra a nyitásig. Talán eléggé visszanyeri az erejét ahhoz, hogy később a nap folyamán elszállíthassuk.

Ez alatt az idő alatt Gillie-re hárulna a feladat, hogy vigyázzon a betegre, és befejezze mosdatását. Bár korábban bánta, hogy le kell mondania erről az előjogról valaki másnak a javára, most, szembesülve a ténnyel, hogy akár több órára is kénytelen lesz átengedni az ágyát egy férfinak, kínos nyugtalanság kezdte gyötörni, amitől még ingerültebbé vált. Vett egy mély lélegzetet, hogy lehiggadjon. Ideje félretenni az aggodalmakat, és leküzdeni a félelmeit.

– Tud küldeni egy ápolónőt?

– Azt akarja, hogy ébresszek fel valakit az éjszaka közepén?

Igen, pontosan azt. Milyen ostoba kérdés!

– Nem. De talán ez lehetne reggel az első dolga.

Az orvos kurtán bólintott.

– Meglátom, mit tehetek. Mindazonáltal... – A beteg vállához lépett, és felvonta szőke szemöldökét. Ha nem mentette volna meg egyszer Gillie egyik bátyjának az életét, akkor a lány most szálanként tépdeste volna ki azt a szemöldököt.

Bemasírozott a hálósobájába, félrehajtotta a takarókat, csak utána tért vissza az asztal mellett álldogáló orvoshoz. Gondosan eligazította a lepedőt az idegen testén, le egészen a térde hajlatáig, hogy eltakarja legférfiasabb részeit. Hosszú lába volt, izmos, szőrös vádlija és hatalmas lábfeje. Beigazolódni látszott, amit a férfiak lábfeje és szerszámuk mérete közötti összefüggésről hallott.

Fogadójának törzsvendégei elég trágárok tudtak lenni, amikor felöntöttek a garatra, és gyakran mondtak olyanokat, amiket egy hölgynek nem lett volna szabad hallania. De persze Gillie nem is volt igazi hölgy.

Becsúsztatta karját a férfi térde alá, megemelte, majd mint a rák, amit egyszer egy halárus standjánál látott, elkezdett araszolni vele hátrafelé. Az idegen elég keménykötésű volt, és Gillie-nek átfutott az agyán, hogy ha kicsit egyenlőbbek lettek volna az esélyek, akkor győzött volna. Magában hálát adott az égnek, hogy a lepedő a helyén maradt, miközben az ágyba fektették a beteget. Ahogy ott hevert rajta elterülve, az ágy eltörpült alatta, mintha valami gyerekbútor lenne.

– Bizonyos kultúrákban – jegyezte meg halkán Graves – az ember felelőssé válik azért, akit megmentett.

– Ő nem az én felelősségem. – Gillie nem volt túl boldog, mert a szavai mögül hiányzott a meggyőződés. Gyengéden betakargatta a férfit.

– Hagyok itt ópiumoldatot a fájdalmak ellen, és egy kenőcsöt, ami segíti a sebek gyógyulását, és megakadályozza, hogy elfertőződjenek. Naponta néhányszor le kell cserélni a kötéseket. Ha belázasodna, vagy elkezdené félrebeszélni, üzenjen értem. Próbáljon beleerőltetni egy kis vizet és erőlevest.

Gillie hosszan kifújta a levegőt.

– Sok gondom lesz vele – állapította meg bosszúsan.

Az orvos kuncogni kezdett, majd így szólt:

– Az általam ismert nők azt mondanák, hogy ez a férfiak többségére igaz. De ez itt talán majd végül megéri a fáradozást.

Gillie ebben erősen kételkedett.

– Mennyivel tartozom?

– Majd vele lerendezem, amikor felgyógyult. – Graves összeszedte a holmiját, és áthatóan végigmérte. – Ne feledje: üzenjen, ha szükség van rám!

A lány kurtán bólintott, az ajtóhoz kísérte, becsukta mögötte, és nekidőlt. Életében nem érezte még ennyire kimerültnek magát. Körbejáratta tekintetét az otthonán. A megszokott békés légkörnek nyoma sem volt. Úgy tűnt, mintha betörték volna hozzá. A brutális erőszak – de legalábbis a következményei – beszivárogtak a falak közé. Gillie már-már leküzdhetetlen késztetést érzett, hogy mindent végigsikáljon forró vízzel.

De meglegedett annyival, hogy megtisztította az asztalt, az edényeket és tálakat, amiket használtak. Összeszedegette az idegen cafatokban lógó ruháit. Talán meg lehet javítani őket. Még az is előfordulhat, hogy ez az összes megmaradt tulajdona. Bármennyire előkelő volt is az öltözeke, ez nem azt jelenti, hogy nem él meg épp nehéz időket. Máskülönben mit keresett volna a környéken? Gillie úgy döntött, később kimossa a holmit.

Csak ekkor vette észre, hogy a saját ruháját is beszennyezte a vér. A férfi vére. Muszáj volt kibújni belőle, még mielőtt a férfi felébred, és újra szüksége lenne a gondoskodására.

Elsőként a bénító fájdalom jutott el Thorne tudatáig, a fájdalom, amely ott lüktetett teste legkülönfélébb pontjain. Próbálta felidézni, mi történt vele. Az útonállók... a küzdelem... a kifosztása... a megmentésére siető angyalhangú férfi.

Herkulesi erőfeszítések árán kinyitotta a szemét. A szobában sötét volt, csak egyetlen lámpa égett a közelben egy asztalon, s a kandallóban lobogott a tűz. Az izzó parázs fényében jól látszottak

az ott álló alak körvonala. Éppen átráncigálta fején az ingét, rövid haja gyorsan visszahullott a helyére, miközben félredobta. Thorne csodálkozva figyelte, ahogy letekeri mellkasáról a hosszú vászondarabot, míg végül a tűz fénye hirtelen meg nem világította pompás keblét.

– Hisz maga nő!

Sikolyharsant. Megmentője mozdulatai annyira gyorsak voltak, hogy Thorne nem is bírta követni őket zavaros agyával, de amikor kínzóan éles fájdalom hasított a vállába, rádöbrent, hogy a nő hozzávágott valamit. Elgyötört nyögése töltötte be a sikítás nyomán támadt csendet. Ösztönösen a vállához kapott és az oldalára fordult, de ezzel csak tovább rontott a helyzeten, mert teste más helyein is hasogatni kezdett a fájdalom, kegyetlenül emlékeztetve, hogy támadói megkéselték – fene essen abba a sötét lelkükbe! Átkozottul közel járt hozzá, hogy jobblétre szenderüljön egy ártatlan megjegyzés miatt. Vajon hányszor nézhet az ember farkasszemet a halállal egyetlen éjszaka alatt, és kerülhet ki győztesen a küzdelemből?

Ismét felnyögött, mikor az ágy besüppedt alatta. Hirtelen hűvös kezek fordították vissza a hátára. Bármennyire is szeretett volna küzdeni ellenük, olyan csodálatosan lágy és finom volt az érintésük, hogy megadta magát a gyengéd unszolásnak.

– Sajnálom – szólalt meg a lány. – Csak megijesztett.

Thorne már nem törődött a kínjaival. Egyszeriben már nem is tűnt olyan rettenetesnek a halál, amikor ilyen bámulatos keblek ringtak az orra előtt, elég közel, hogy megcsókolja őket. Talán össze is szedte volna az erejét, hogy megtegye, ha nem tartott volna tőle, hogy a lány behúz neki egy akkorát, amitől még az ágyról is lerepült volna.

– Ördög és pokol, már megint vérzik!

A lány a válla hajlatába szorította tenyere élet, amitől Thorne majdnem felordított fájdalmában. Csak a büszkesége miatt maradt csendben. Összeszorította fogát, álla megfeszült, elszántan igyekezett, hogy ne hozza magát az eddiginél is kellemetlenebb helyzetbe. Csillagokat látott, kezdte ismét elnyelni a sötétség, de hevesen küzdött, és próbált a lányra összpontosítani, mert nem akart visszasüppedni az eszméletlenség ködébe, az elveszettségbe. Nem akarta itt hagyni a lányt, aki megmentette, aki horgony volt számára az élethez, s aki ebben a pillanatban is azon fáradozott, hogy elállítsa a vérzést, mit sem törődve önnön szemérmességével.

Kis idő elteltével a lány tárgyilagosan megállapította:

– Úgy tűnik, elállt a vérzés.

A Thorne által ismert nők többsége már a vér pusztá említése hallatán is elájult volna, a látványáról nem is beszélve.

A lány kiegyenesedett, óvatosan lecsusszant az ágyról, és hátat fordított neki. Thorne észrevett valamit a tenyerében, de nem tudta kivenni, mi lehet az.

– Hozok egy kis vásznat, és kicserélem a kötést.

A lány a kandallópárkányra tette a tárgyat, ahonnan eredetileg felkapta, majd a szekrényhez vonult, felkapott néhány ruhadarabot, és megindult az ajtó felé. Már majdnem odaért, amikor megtorpant, s a mellkasához szorította a ruhákat. Nyaka és válla csupasz volt, és Thorne elképzelte, micsoda gyönyörűség volna lassan végigfuttatni rajtuk az ajkát. Biztos lázas, azért érzi magát ennyire kényelmetlenül, és azért vándorol az elméje olyan tájakra, ahová nem lenne szabad.

– Ne keljen fel az ágyból! – mondta a lány, mint valami seregét vezénylő tábornok, aki hozzá van szokva, hogy parancsokat osztogasson, amiket kérdezősködés nélkül végre is hajtanak. Aztán távozott. Becsukódott mögötte az ajtó, Thorne pedig magára maradt, hogy számolhassa a perceket a visszatértéig.

3. fejezet

Gillie olyan hevesen remegett, hogy komoly kihívásnak bizonyult az öltözködés. A mellbimbója kemény volt, mint a kő, sajgott és lüktetett a fájdalomtól. Még soha azelőtt nem tapasztalhatta meg, hogy milyen az, amikor egy férfi forró lehelete végigperzseli a bőrét. Az érzés, amit ébresztett benne, egyszerre volt riasztó és kellemes. Kellemes, méghozzá olyan módon, amire Gillie nemhogy nem számított, de elképzelni sem tudta. És egész biztosan sosem vágyott rá.

Egyik kezével megtámaszkodott a férfi fölött, miközben minden vágya az volt, hogy lejjebb ereszkedjen, míg a bordájuk egymáshoz ér. Szerette volna átélni a gyönyört, ahogy felforrósodott testével a lágy, meleg bőrhöz simul.

Véres ruhái ott heverték a padlón egy kupacban, ő pedig végre megfelelően eltakarta magát egy tiszta inggel és egy szoknyával. Amikor végzett, átvánszorgott a konyhába, hideg vizet öntött egy tálba, amit aztán újra és újra az arcába fröcskölt, így próbálta lehűteni magát. Nem kellett tükörbe néznie ahhoz, hogy tudja: élénkvrös az arca, valósággal lángol. Maga is meglepődött, hogy nem gőzölög.

Lerázta kezéről a maradék vízcseppeket, majd felkapott egy törölközőt, és szárazra itatgatta vele az arcát. Utána kezdte úgy érezni, hogy visszanyerte önuralmát, és készen áll rá, hogy gondoskodjon az idegenről, bár többé már nem is igazán tűnt annak, miután szándéka ellenére váratlanul igen bensőséges közelségbe kerültek egymással.

Muszáj belediktálnia egy kis erőlevest a férfiba, aztán folytatnia kell a mosdatását, a művelet intim volta ellenére is. Még soha életében nem pirult el férfi jelenlétében, és nem állt szándékában éppen most elkezdni.

Amikor visszatért a hálószobába, páciense szeme csukva volt, és egyenletesen, apró kortyokban szedte a levegőt. Gillie megkönnyebbült, egyúttal csalódottságot érzett. Kíváncsi volt a férfira, szerette volna alaposan kikérdezni. Ugyanakkor szégyenkezett is, amiért oly heves gyönyört szerzett neki, hogy a bőrén érezhette a leheletét, ezért inkább távol tartotta volna magát tőle.

Az evés még várhat. Most muszáj eltávolítania a maradék piszkot és vért a férfi testéről. A ház és a fogadó takarítása soha nem tartozott a kedvelt elfoglaltságai közé, különös módon most mégis alig várta, hogy nekilásson.

Thorne lassanként kezdett magához térni. Fájdalmak kínozták. Mindene sajgott, de nem egyformán: bal válla, jobb combja és jobb farpofája okozta a legkeservesebb gyötrelmeket. Nem volt benne biztos, képes lesz-e valaha is újra megmozdítani őket.

Egyszer csak valakinek a közelségét észlelte, majd egy meleg, nedves kendő gyengéd érintését. Ahelyett hogy tiltakozásul felnyögött vagy felmordult volna, inkább a kendőre összpontosította figyelmét. A fájdalmakat agya legtávolabbi zugába száműzte, oda, ahová minden kellemetlenséget besöpört, amivel nem akart szembenézni. A vászondarab lassan haladt végig a mellkasán. Thorne úgy képzelte, hogy az illető, aki a kezében tartja, minden bordáját megszámlálja, miközben szép óvatosan araszol lapos hasa és csípője felé.

Küszködött, hogy ki tudja nyitni a szemét, de csak egészen apró résnyire sikerült, azon keresztül kukucskált ki. Megmentője az ágya szélén ült, valamivel távolabb. Még mindig elmosódott volt az alakja, de már nem annyira, és Thorne azon merengett, hogyan kételkedhetett egy pillanatra is a nemében. A haja és a ruházata valóban megtévesztő volt, viszont az arca törékeny, finom sziluettként rajzolódott ki a lámpafényben. Az orra apró volt, az álla kerek, a nyaka hosszú és kecses. Thorne-t mégis a szeme vonzotta legjobban. Nem tudta megállapítani a színét, ahhoz túl gyér volt a megvilágítás, de az együttérzése és az aggodalma egyértelmű volt abból, ahogy a nedves kendővel érintett felületeket tanulmányozta. A zúzódásokkal gyengéden bánt, nem úgy a kossal.

Thorne némiképp döbbenet állapította meg, hogy ő maga nem visel semmilyen ruhát. Csupán

egy lazán ráterített lepedő takarta valamelyest. Amikor korábban felébredt, a lányon kívül nem sok mindent vett észre. Ő magának követelte minden figyelmét, teljesen a bűvkörében tartotta. Thorne ébren akarta megvárni, hogy visszatérjen hozzá, de a jelek szerint nem sikerült véghez vinnie ezt a hőstettet. Talán még csalódottnak is érezte volna magát emiatt, de eléggé biztos volt benne, hogy a lány nem viselkedett volna ennyire fesztelenül vele, ha ébren lett volna.

Most szemmel láthatólag nagy gonddal munkálkodott a vékony leplet kerülgetve. Ha kellett, arrébb tolta, hogy elérje a combját, vádliját, de nagyon ügyelt arra, hogy a pénisze mindig rejtve maradjon – mintha megfázhatna, ha levegő éri. Persze nem úgy tűnt, mintha erre bármi esély lenne, tekintve, milyen meleg volt a szobában, ami kétségkívül a kandallóban lobogó tűznek volt köszönhető, már ha a vibráló árnyakból Thorne helyes következtetést vont le a látómezején kívül eső dolgokról.

Nem mintha ebből bármi is érdekelte volna. Neki csakis a gyengédség számított, amellyel a lány megérintette. Mintha ő valami olyasmi lenne, amit kincsként kell őrizni, védelmezni és dédelgetni, nem pedig erős férfi, aki elől menekülnek a nők.

Miután a lány befejezte a mosdatását deréktól lefelé, felhúzta a lepedőt a derekáig, aztán hátradöntötte a fejét, és jobbra-balra körözött vele. Közben olyan nyögés szakadt fel a torkából, amelytől más körülmények közt Thorne-nak rögtön merevedése lett volna. Most egyszerűen csak szerette volna kinyújtani a kezét, hogy megdörzsölje megmentője hátát, és enyhítsen a fájdalmain, ahogy a lány is enyhített az övéin.

– Köszönöm – krákolta.

A lány felpattant, beleremegett a matrac. A fájdalom, ami befészkelte magát Thorne testébe, most felerősödött, ő pedig halkán felnyögött.

– Bocsánat. – A lány meg akarta érinteni, de visszahúzta a kezét, és elhátrált a közeléből, mintha nem tudná eldönteni, mihez kezdjen vele – vagy magával. – Megint rám ijesztett.

– Úgy tűnik, kezd szokásommá válni.

– Nem gondoltam, hogy ébren van.

A közelben álló lámpa derengő fényében Thorne már sokkal jobban látta a lányt, de a gyenge megvilágítás megakadályozta, hogy minden részletet feltérképezhessen. Magas volt, talán a legmagasabb nő, akit valaha látott, csak néhány hüvelykkel alacsonyabb nála. Karcsú volt, de nem betegesen; volt rajta hús, volt benne erő.

– Szomjas? – kérdezte a lány.

Komoly erőfeszítést követelt Thorne-tól, de bólintott.

– Hozok egy kis vizet. – A lány megtörölte a kezét a szoknyájában, aztán kiment a szobából.

Thorne azt kívánta, bár csak nemmel válaszolt volna, de úgy ki volt száradva a torka, hogy nyelni is alig bírt. Erős volt a késztetés, hogy ismét álomba merüljön, de leküzdötte, mert nem akarta, hogy a lány hiábavalóan fáradozzon. Inkább a környezetére összpontosított, legalábbis arra a részre, amit látott belőle. A kandalló előtt hintaszék állt, a közelében pedig egy vastagon párnázott szék. A kandallópárkányon sellőt és unikornist ábrázoló szobrocskák. Thorne úgy vélte, a sellőt vághatta hozzá korábban a lány, amikor először ráijesztett. Vajon sorsszerű, hogy folyton a frászt hozza rá? Thorne-nak nem úgy tűnt, mintha vendéglátója ideges típus lenne, hiszen a banditákat is elzavarta, mégis az volt a benyomása, hogy a közelsége feszültté teszi. De persze mit tud a lány róla, vagy ő a lányról?

Bátor, ahhoz kétség sem férhet. Olyan lelki és fizikai erővel rendelkezik, aminek hatására Thorne maga is kénytelen volt mélyen meríteni saját elszántsága kútjából. Ennek köszönhetően sikerült feljutnia a lépcsőn, ami valószínűleg megmentette az életét. A lány kedves volt és gyengéd, de nem tudott igazán oldottan viselkedni a jelenlétében. Vajon férjezett? Vannak gyerekei? Hogyan boldogul?

A töprengés elszívta a maradék kis energiáját is, ezért Thorne inkább visszatért környezete tanulmányozásához. Egy komód. Egy szekrény. Ezen kívül nem sok egyéb; semmi különösebben tetszetős vagy dekoratív. A lány az egyszerű dolgokat szereti, és odakint járkált, mikor a rendes emberek már régen nyugovóra tértek. Talán utcalány? Ha igen, nem öltözködik elég kihívóan

ahhoz, hogy kapósak legyenek a bájai. A beszéde is túl kulturált az utcához: nem igazán kifinomult, de egyértelműen érezni rajta, hogy részesült valamiféle oktatásban. Talán valamelyik nemesi házban dolgozott, vagy a szülei valamelyike töltött be ott valamilyen pozíciót. Ő pedig fellázadt, megszökött, s most itt van.

De számít ez bármit is? Valami különös oknál fogva nagyon is számított. Thorne-nak csöppet sem volt ínyére a gondolat, hogy mindenféle férfiak tapogassák a lányt, miután ez élete kockáztatásával megmentette őt. Mi lett volna, ha a támadói nem futamodnak meg? Mi lett volna, ha úgy döntenek, hogy kedvüket töltik a lányon? Csakhogy azért iszkoltak el, mert ő rájuk kiabált. Ki az ördög lehet?

Lépteket hallott, az ajtó felé fülelt. A lány túl gyorsan mozgott, ezért nem tudta olyan tisztán kivenni az alakját, mint szeretne volna, de valami azért feltűnt neki: az öltözéke nem keltette azt a benyomást, hogy lennének említésre méltó domborulatai. Persze Thorne már tudta, hogy ez mennyire nem így van. A szoknyája sehol nem simult a testére, valósággal hullámozott körülötte minden lépésnél, mint egy vitorla, mely azt várja, hogy belekapjon a szél. Nem akarja, hogy bárki is észrevegye nőies idomait, állapította meg Thorne, és kíváncsi volt, mi lehet az oka.

A lány letett egy tálcat az éjjeliszekrényre, felvette a poharat, leült az ágy szélére, majd a férfi feje alá csúsztatta a kezét – érintése hűvös volt, vigasztaló –, és gyengéden megemelte.

– Szép lassan.

Thorne maga sem tudta, ízlett-e neki valaha is ennyire valami, mint most a víz, amely vékonyan csorgott a szájába, le végig a torkán, s már-már fájdalmas édességével a szomját oltotta.

– Csak keveset – figyelmeztette a lány, és elvette ajkától a poharat, majd visszatette a tálcára. – Nem lenne jó, ha megbetegítené magát.

Mintha érezhetné magát kutyábbul, mint most.

A lány babrálni kezdett valamivel a tálcán. Egy tálka volt az, gőz szállt fel belőle. Belemerítette a kanalat, megkevergette. Úgy tűnt, minden figyelmét a feladatnak szenteli, mintha létfontosságú lenne, hogy helyesen hajtsa végre a mozdulatokat.

– Nem gondolta, hogy nő vagyok – jegyezte meg csendesen.

Beletelt néhány pillanatba, mire Thorne rájött, hogy megmentője arra a megállapításra utal, ami akkor szaladt ki a száján, mikor először magához tért. Mielőtt a lány hozzávágta a szobrocskát. Megárthatott a fejére mért ütés; Thorne nagyon remélte, hogy ez nem végleges állapot, mert gyanította, hogy felejthetetlen élmény lenne lefolytatni egy értelmes beszélgetést ezzel a lánnyal.

– Nem láttam túl jól. Azok a fattyúk elvették a szemüvegemet.

– Fattyúk... – ismételte a lány halkán, és újra a kevergetésnek szentelte figyelmét. – Milyen meggondolatlanul dobálóznak az emberek ezzel a szóval.

– Bocsánat, nem akartam megbántani. Nem vagyok egészen önmagam.

Thorne észrevette, hogy a lány szája sarka enyhén felfelé görbül, s az órája elvesztése már nem is tűnt akkora problémának, mint az, hogy a szemüvegétől is megfosztották. Szerette volna, ha élesebben láthatja őt, ha pontosabban kirajzolódnak előtte az orra, az álla és az állkapcsa körvonalai. Szerette volna leltárba venni összes szeplőjét és anyajegyét, a hibákat éppúgy, mint a tökéletes részleteket.

– Nehéz éjszakája volt.

– Hálával tartozom magának.

– Még nincs túl a nehezén. Dr. Graves azt mondta, egy darabig nem utazhat, mert felszakadnának a varratok, abba pedig belehalhat. – Úgy tűnt, a lány nem örül túlságosan ennek. – Melegen tartottam egy kis erőlevest arra az esetre, ha magához térne. – A hangja azt sugallta, voltak kétségei azzal kapcsolatban, hogy Thorne elkerülheti-e a halált, és ezt a férfi nem találta túl biztatónak. – Próbáljon enni néhány kanállal. Meg kell őriznie az erejét.

Ha volt is ereje, úgy tűnt, teljesen cserben hagyta. De a lánynak igaza van: gyorsan fel kell épülnie, ehhez pedig a megfelelő táplálkozáson át vezet az út. Mikor azonban megpróbált felülni, a teste ellenszegült.

– Ne mozogjon – utasította a lány, és ismét olyan ember benyomását keltette benne, aki hozzá van szokva, hogy engedelmeskednek neki. A legtöbb fiatal hölgynek, akivel Thorne kapcsolatban

állt, álmában sem jutott volna eszébe, hogy megmondja egy férfinak, mit csináljon, nem parancsolgatott volna neki, elvárva, hogy alávesse magát az akaratának. Mégis, tekintve, hogy milyen rettenetesen érezte magát, Thorne örült, hogy most valaki más kezében van az irányítás.

A lány felállt, és közelebb lépett. Karját Thorne válla alá csúsztatta, kissé megemelte, majd párnákkal megtámasztotta, amitől a férfi félig ülőpozícióba került. A lány erős volt, de Thorne ezt már eddig is tudta. Eszébe jutott, hogyan támogatta, mikor ő maga minden erejétől megfosztva vergődött a gyötrő fájdalom örvényében. Eléggé kínosan érintette, hogy még mindig a segítségére szorul, és ilyen legyengült állapotban kénytelen mutatkozni előtte. De a közelsége felért egy illatorgiával: tölgyfa és élesztő, sötét és gazdag illatok, ugyanakkor mindezek alatt valami halványabb, nőiesebb aroma is rejtőzött, a lány saját illata. Thorne a sérüléseit okolta, amiért korábban ostoba módon kételyek merültek fel benne megmentője nemével kapcsolatban.

A párnákba süppedt, a lány pedig elhelyezkedett az ágya szélén. Ismét kézbe vette a tálkát, megkevergette tartalmát, aztán kivett belőle egy kanálnyit, és a szájához emelte. Felső ajkával megérintette a levest, aztán elővillant a nyelve is egy pillanatra, és megnyalta a szája szélét. A testét és végtagjait átható fájdalom s a letargia ellenére, mely újra és újra megpróbálta visszasodorni az öntudatlanságba, Thorne-t egészen megigézték ezek a mozdulatok. Jó modort nem ismerő pénisze mocorogni kezdett, válaszul az érzéki ingerekre. Persze biztos volt benne, hogy teljesen ártatlan a dolog: a lánynak esze ágában sincs elcsábítani, inkább szeretné mielőbb kitéssékelni az ágyából.

Thorne majdnem hangosan felnevetett. Ez újdonság volt számára. A nőknek soha nem volt sürgős, hogy megszabaduljanak tőle. Lady Lavinia is így lett volna ezzel ma éjjel, ha nem hagyja faképnél az oltár előtt.

Gillie figyelte a Thorne arcán átsuhanó érzelmeket. Olyanok voltak, mint a napot üldöző viharfellegek, és olyan gyorsan követték egymást, hogy talán észre sem vette volna őket, ha nem tanulmányozza olyan alaposan ezt az arcot. Először mintha szikrányi vágyakozás villant volna fel Thorne tekintetében – ami igazán képtelenség, mert miért is sóvárogna egy ilyen pompás férfi egy magafajta nő után? Nos, talán mert garantálja számára a gyors felépülést. Aztán következett a harag, mely gyorsan átadta a helyét valaminek, ami leginkább szégyenkezésnek tűnt. Thorne elfordította a fejét, mintha feszenzene. Persze éppen egy idegen ágyában hever egy szál ruha nélkül, nyilván kiszolgáltatottnak és sebezhetőnek érzi magát.

– Akkor lássunk neki – mondta Gillie a lehető legsemlegesebb hangon, mert nem kívánta még jobban megsérteni Thorne büszkeségét. Nagyságrendekkel több férfi volt a világában, mint nő, és elég sok üveg poharat volt már kénytelen újakkal pótolni ahhoz, hogy pontosan tisztában legyen azzal, mekkora idióták tudnak lenni az erősebbik nem képviselői, amikor a hiúságuk a tét. Mintha egy pohár széttörése vagy az ellenfél megütése hirtelen bátorra és erőssé avathatna bárkit is.

Miközben a férfi szájához emelte a kanalat, azon töprengett, miért is kell ennyire szépnek lennie ennek a szájnak. Ha csak ránézett, képzelete rögvest elé vetítette mindazokat a bűnös dolgokat, melyeket Thorne elkövethetne vele. Összeszorult a gyomra, mikor a férfi kortyolt egyet a levesből, majd megnyalta a szája szélét, és lehunyta a szemét, mint aki még életében nem evett ilyen fenségeset.

– Mióta? – kérdezte Thorne rekedten.

– Tessék?

– Mióta vagyok itt?

– Néhány órája. Hamarosan felkel a nap. – Gillie mert még egy kanállal a levesből, és nyelvvel ellenőrizte a hőmérsékletét.

– Ezt hagyja abba! – parancsolt rá Thorne olyan erélyes hangon, amilyenre Gillie nem számított tőle ebben a legyengült állapotban.

Megdöbönt, és kissé bosszús lett, ezért kurtán csak ennyit mondott:

– Nem szeretném, ha megégetné a száját.

– Vállalom a kockázatot.

Gillie erősen küzdött, hogy ne érezze sértésnek, de elveszítette a csatát.

– Tiszta a szám.
– Ki kell jutnom innen – mordult fel a férfi, majd megpróbált felülni, de egy hangos nyögéssel visszahanyatlott.

– Mintha már említettem volna, hogy dr. Graves szerint egy darabig még nem mehet sehova. Ráadásul levágta magáról a ruháit. Meg kell varrnom őket, addig nem tudja felvenni. Én se örülök jobban, mint maga.

– A férje még ennyire sem fog.

– Nincs férjem.

Thorne-nak elkeskenyedett a szeme.

– Kivel él?

– Senkivel.

– Szóval nő léteére egyedül lakik itt?

– Verje ki a fejéből a mocskos gondolatokat! Két vállra tudom fektetni, ha kell. – Gillie visszatette a tálkát a tálcára. – Próbáljon meg pihenni egy kicsit. Minél hamarabb visszanyeri az erejét, annál hamarabb elmehet.

– Ki tudja, hogy itt vagyok?

Ez meg ki az ördögöt érdekel?

– Én, Graves és Robin.

– Ki az a Robin?

– A fiú, akit elküldtem Gravesért. Nem igazán tetszik ez a faggatóz...

– Senki se tudhatja meg, hogy itt vagyok!

Gillie haragja újra fellángolt.

– Aggódik a jó híre miatt?

– A magáé miatt aggódom.

A lányt meghökkentette a válasz, érezte, hogy valamelyest enyhül a haragja. Fogadótulajdonos, az ő jó hírének már régen befellegzett.

– A jó hírem aligha a maga gondja, és kicsi az esély, hogy folt essen rajta.

– Maga egyedülálló nő, egy férfival az ágyában. De nem áll módomban feleségül venni.

– Mérget vehet rá, hogy eszem ágában se lenne feleségül menni magához, maga seggfej. – Gillie felpattant az ágyról, és megfogta a tálkát. – Aludjon, mielőtt úgy döntenék, hogy semmibe veszem Graves figyelmeztetését, és kiteszem a szűrét, még akkor is, ha elvérzik!

Ezzel kiviharzott a szobából, miközben magában tehetetlenül megállapította, hogy a jóisten összes teremtményei közül a férfiak a legbosszantóbbak.

Jóságos atyaúrsten! Thorne-nal még soha egyetlen nő sem mert így beszélni, ezt most kifejezetten üdítőnek találta. Ha nem lettek volna komoly fájdalmai, és nem érezte volna olyan kínosan gyengének magát, talán megragadta volna a lányt, és lehúzta volna magához az ágyra, hogy megízlelje azokat a csípős ajkakát. De gyenge volt, pokolian fáradt, és mindene lüktetett.

Nem a lány jó híre volt az egyetlen oka, hogy nem szeretett volna magyarázatot adni az itt-tartózkodására – s az „itt”-en nem is annyira vendéglátója ágyát, hanem sokkal inkább Londonnak ezt a negyedét értette. Mit árul el róla, hogy a menyasszonya inkább Whitechapelbe menekült, mint hogy örök hűséget esküdjön neki?

Amikor eljött az idő, s az ifjú ara még mindig nem érkezett meg, Thorne-t baljós előérzet fogta el. Aztán a lány bátyja, Collinsworth grófja sietett végig a padsorok között, méghozzá egyedül. Azt suttopta Thorne fülébe, hogy Lavinia megkérte a kocsis, vigye el Whitechapelbe. A kocsis azonban, aki hűséges volt a grófhhoz, ezt visszautasította, így Lavinia elindult, hogy bérkocsit kerítsen magának. Thorne ekkor bejelentést tett az egybegyűltek előtt:

– Úgy tűnik, Lady Lavinia megbetegedett. Mivel azt szeretném, ha esküvőnk kedves emlék lenne számára, a szertartást elhalasztjuk, amíg jobban nem érzi magát. – Megalázottság és harag kavargott benne, miközben kiviharzott, és menyasszonya keresésére indult. Elszánta magát, hogy bármi áron előkeríti, mert tudni akarta, miért döntött úgy, hogy a bolondját járhatja vele ennyi